

Ilija – broj deset

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856.

Mileritski pokret bio je u sedmom poglavlju Izaije predstavljen proročanstvom od šezdeset i pet godina, koje je započelo 742. pr. Kr. Tih šezdeset i pet godina koje su se odigrale u Izaijinoj povijesti predstavljaju šezdeset i pet godina od 1798. do 1863. Alfa i Omega uvijek će prikazivati svršetak zajedno s početkom. Proročanstvo od šezdeset i pet godina prepoznaje prokletstvo od sedam vremena nad sjevernim i južnim kraljevstvom Izraela. Prvih sedam vremena nad sjevernim kraljevstvom započelo je 723. pr. Kr., devetnaest godina nakon što je Izaija iznio to proročanstvo kralju Ahazu. Posljednjih sedam vremena nad južnim kraljevstvom započelo je na kraju šezdeset i pet godina, 677. pr. Kr.

Prvo prokletstvo od sedam vremena protiv Efrajima završilo je 1798., što je bilo vrijeme svršetka kada je viđenje o rijeci Ulaj iz osmog i devetog poglavlja Daniela bilo otpečaćeno. Ono je proročki označilo i dolazak poruke prvoga anđela i proročki početak mileritskog pokreta. Posljednje prokletstvo od sedam vremena protiv Jude završilo je 1844., što je bio dolazak poruke trećega anđela. Devetnaest godina kasnije, 1863., šezdeset i pet godina prikazanih na početku proročanstva označilo je kraj mileritskog pokreta i početak laodicejske Adventističke crkve sedmoga dana. Sedam godina prije 1863., 1856., James White počeo je prepoznavati da je mileritski pokret prestao biti crkva Filadelfije i postao crkva Laodiceje. Njegov unuk, pišući biografiju Ellen White, piše o povijesti 1856. godine i laodicejskoj poruci.

„Laodicejska poruka”

Adventisti koji su svetkovali subotu zauzeli su stajalište da poruke upućene sedmerim crkvama u Otkrivenju 2 i 3 prikazuju iskustvo kršćanske crkve kroz stoljeća. Zaključili su da se poruka laodicejskoj crkvi odnosi na one koje su sada nazivali nominalnim adventistima, na one koji nisu prihvatili subotu sedmoga dana. U kratkom uvodniku u Reviewu od 9. listopada James White postavio je neka pitanja koja potiču na razmišljanje, a uveo ih je izjavom:

„Pitanje ponovno počinje izbijati na površinu: ‘Stražaru, što je s noći?’ Za sada ima mjesta samo za nekoliko pitanja, postavljenih da skrenu pozornost na temu na koju se odnose. Potpun odgovor, vjerujemo, uskoro će biti dan.—Review and Herald, 9. listopada 1856.

„Od jedanaest pitanja koja je postavio, šesto se usredotočilo na Laodikejce.”

„6. Ne prikazuje li stanje Laodicejaca (mlaki, ni hladni ni vrući) prikladno stanje tijela onih koji ispovijedaju poruku trećega anđela? —Ibid.“

„Posljednje pitanje razotkriva ovu stvar:

“11. Ako je to naše stanje kao naroda, imamo li ikakva stvarna razloga nadati se Božjoj naklonosti, osim ako ne poslušamo ‘savjet’ Istinitoga Svjedoka? Savjetujem ti da od mene

kupiš zlato u ognju okušano, da se obogatiš; i bijele haljine, da se odjeneš i da se ne pokaže sramota tvoje golotinje; i pomaži svoje oči mašću za oči, da vidiš. Ja koje ljubim, korim i stegom odgajam: stoga budi revan i pokaj se. Evo, stojim na vratima i kucam: ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući će k njemu i večerati s njim, i on sa mnom. Onomu koji pobijedi dat će da sjedne sa mnom na mome prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovu prijestolju. Otkrivenje 3:18–21.—Ibid.

„Jasno je da je istina o tome tek počinjala svitati u umu Jamesa Whitea. Sljedeći broj časopisa Review donio je prikaz sedam crkava u sedam stupaca, pod tim naslovom. U svojim uvodnim riječima izjavio je:

„Moramo se složiti s nekim suvremenim tumačima da ovih sedam crkava treba razumjeti kao predstavljanje sedam stanja kršćanske crkve, u sedam vremenskih razdoblja, koja obuhvaćaju cijelo razdoblje kršćanskoga doba.—Ibid., 16. listopada 1856. godine.”

„Zatim je preuzeo proroštvo, obrađujući svaku crkvu zasebno. Došavši do sedme, laodicejske, izjavio je:“

„Kako je za nas kao narod ponižavajuć žalosni opis ove crkve. I nije li ovaj strašni opis najsavršenija slika našega sadašnjeg stanja? Jest; i neće biti ni od kakve koristi pokušavati izbjeći snagu ovoga prodornog svjedočanstva upućenog laodicejskoj crkvi. Neka nam Gospodin pomogne da ga primimo i da od njega imamo koristi.—Ibid.

„Nakon što je posvetio dva stupca Laodicejskoj crkvi, njegove završne riječi uputile su snažan apel:“

„Draga braćo, moramo nadvladati svijet, tijelo i đavla, ili nećemo imati dijela u kraljevstvu Božjem.... Odmah se prihvatite ovoga djela i vjerom prisvojite milostiva obećanja pokajanim Laodicejcima. Ustanite u ime Gospodnje i neka vaša svjetlost svijetli na slavu Njegova blagoslovljenog imena.—Ibid.

„Odaziv s terena bio je elektrizirajući. G. W. Holt iz Ohija napisao je 20. listopada:“

„Da, vjerujem da smo mi, koji smo u trećoj poruci sa zapovijedima Božjim i vjerom Isusovom, crkva kojoj je ovaj govor upućen; i ne možemo prerano zatražiti prokušano zlato i bijele haljine i pomast za oči, da bismo mogli vidjeti.—Ibid., 6. studenoga 1856.

„Sa sjeveroistoka se o toj temi začuo nov glas, glas Stephena N. Haskella iz Princetona, Massachusetts. Kao adventist prvoga dana počeo je propovijedati u dobi od 20 godina; a sada, tri godine poslije, bio je u poruci trećega anđela. Temeljit proučavatelj Biblije, nakon što je vidio Whiteov kratak uvodni urednički članak kojim je predstavio pitanje sedam crkava, odlučio je napisati opsežniji prilog za Review:“

„Predmet na koji se upućuje već mi je nekoliko proteklih mjeseci bio od dubokog zanimanja.... Već sam neko vrijeme navođen vjerovati da poruka Laodicejcima pripada nama; tj. onima koji vjeruju u poruku trećega anđela, iz mnogih razloga koje smatram dobrima. Navest ću dva.—Ibid.“

„To čini, posvećujući dva stupca svojim zaključcima. Zaključujući, izjavio je:“

„Teorija poruke trećega anđela nikada, baš nikada, neće nas spasiti bez svadbenoga ruha, koje je pravednost svetih. Moramo usavršavati svetost u strahu Gospodnjemu. —Ibid.“

„Dok je James White nastavljao svoje uvodnike o poruci Laodicejskoj crkvi, pojmovi koje su subotodržni adventisti sada čitali u Reviewu bili su zapanjujući, ali su se, nakon razborita i molitvena razmatranja, pokazali primjenjivima. Pisma uredniku pokazivala su prilično opće slaganje i upućivala na to da je preporod u tijeku. Da ta potresna poruka nije bila plod uzbuđenja, posvjedočio je prvi članak u Testimoniju br. 3, objavljenom u travnju 1857., pod naslovom Budi revan i pokaj se. On započinje: „Gospodin mi je u viđenju pokazao neke stvari u vezi s crkvom u njezinu sadašnjem mlakom stanju, koje ću vam iznijeti.”—1T, str. 141. U ovome je Ellen White iznijela ono što joj je bilo pokazano o Sotoninim napadima na crkvu preko zemaljskog blagostanja i imetka.” Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, svezak 1, 342–344.

Mileritski je pokret proročki započeo kao filadelfijska crkva, a 1856. godine postao je laodicejska crkva. Sedam godina poslije pokret je završio, a Crkva adventista sedmoga dana započela je kao laodicejska crkva i takva će ostati sve dok ne bude izbačena iz usta Gospodnjih. Pokret sto četrdeset i četiri tisuće izišao je iz okrilja laodicejske crkve, kao što je mileritski pokret izišao iz okrilja crkve u Sardu. Pokret sto četrdeset i četiri tisuće uspoređuje se s mileritskim pokretom po tome što se prvi pokret promijenio iz Filadelfije u Laodiceju, a posljednji se pokret mijenja iz Laodiceje u Filadelfiju. Točka prijelaza iz Filadelfije u Laodiceju u mileritskoj povijesti izričito je označena kao 1856. godina, stoga i točka prijelaza mora biti označena u posljednjem pokretu, jer se Bog nikada ne mijenja. Točka prijelaza prepoznaje se u jedanaestom poglavlju Otkrivenja po dvojici proroka koji su ubijeni na ulicama.

I kad svrše svoje svjedočanstvo, zvijer što izlazi iz bezdana zaratit će protiv njih, nadvladat će ih i ubiti. I njihova će mrtva tijela ležati na ulici velikoga grada koji se duhovno zove Sodoma i Egipat, gdje je i naš Gospodin bio razapet. Otkrivenje 11,7.8.

Posljednji bi pokret umro, zatim stao i potom bio uskrišen kao stijeg. Čineći tako, uskladio bi se s republikanskim rogom. Republikanski rog tvori sliku Zvijeri, a Zvijer kojoj tvori sliku razmatra se u Otkrivenju sedamnaest, i ta je Zvijer prepoznata kao peta glava koja je zadobila smrtonosnu ranu, a koja bi bila uskrišena kao osma glava. Bila bi uskrišena kao osma, koja bijaše od sedmorice.

I Zvijer koja bijaše, i nije, ona je osma, i od sedmorice je, i odlazi u propast. Otkrivenje 17,11.

Republikanski rog načinio bi sliku one zvijeri te bi stoga bio ubijen, a zatim uskrsnut. Kada bi bio uskrsnut, bio bi osma glava, koja je od prethodnih sedam glava. Protestantski rog jaše na istoj zemaljskoj zvijeri kao i republikanski rog te bi morao posjedovati istu proročku dinamiku. Prijelaz iz Filadelfije u Laodiceju u mileritskom pokretu predožnauje prijelaz iz Laodiceje u Filadelfiju u posljednjem pokretu.

Kada je posljednji pokret zadobio smrtonosnu ranu 18. srpnja 2020., umro je kao Laodiceja. Kada je, kako je prikazano u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, prešao u Filadelfiju, predstavljao bi osmu crkvu, to jest onu od sedam. Smrt u godini 2020. bila je uspoređena s republikanskim rogom, jer je od vremena svršetka 1989. bilo šest predsjednika. Šesti je predsjednik zadobio smrtonosnu

ranu, koja će biti izliječena 2024. Ta će glava tada biti osma glava Sjedinjenih Država od vremena svršetka 1989., i bit će od sedam. Oba su roga bila šesti koji postaje osmi. Ta je istina velik dio poruke Otkrivenja Isusa Krista koje je otpečaćeno neposredno prije završetka vremena milosti.

Zbog toga je važno jasno razumjeti mileritsku povijest koja predodžuje našu sadašnju povijest. Sestra White potvrdila je primjenu Jakova Whitea o Laodiceji na pokret 1856. godine, stoga to nije primjena izvedena ljudskom logikom. Sedam godina prije nego što je Crkva adventista sedmoga dana bila pravno povezana s republikanskim rogom, nadahnućem je bila prepoznata kao laodicejska crkva. To znači da u cijeloj povijesti Crkve adventista sedmoga dana nije postojao ni jedan jedini dan u kojem bi ona bila ista drugo doli naga, siromašna, slijepa, bijedna i nevoljna. Ta proročka stvarnost pruža kontekst i opravdanje za prepoznavanje četiriju sve težih gadosti iz osmog poglavlja Ezekijela kao četiriju naraštaja adventizma.

Kada se povijesti mileritskog pokreta pristupa iz strukture šezdeset i pet godina iz Izaije sedam, treba prepoznati da je proročanstvo o sedam vremena proročki kišobran koji obuhvaća cjelokupnu povijest mileritskog pokreta. Godine 1856. poruka laodicejskoj crkvi postala je sadašnja istina za mileritski adventizam. Onaj koji iznosi poruku Laodiceje nije bio James ni Ellen White, nego Vjerni i Istiniti Svjedok.

I anđelu crkve Laodicejaca napiši: Ovo govori Amen, vjerni i istiniti svjedok, početak Božjega stvorenja: Znam tvoja djela, da nisi ni studen ni vruć. O, da si studen ili vruć! Tako dakle, jer si mlak, i nisi ni studen ni vruć, izbljuvat ću te iz svojih usta. Jer govoriš: Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa mi ne treba; a ne znaš da si nevoljan, i jadan, i siromašan, i slijep, i gol. Savjetujem ti da od mene kupiš zlato u ognju prokušano, da se obogatiš; i bijele haljine, da se odjeneš, i da se ne pokaže sramota tvoje golotinje; i pomaži svoje oči pomasti za oči, da progledaš. Koje god ljubim, one korim i stegom odgajam; budi dakle revan i pokaj se. Evo, stojim na vratima i kucam; ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom. Onomu koji pobijedi dat ću da sjedne sa mnom na mojem prijestolju, kao što sam i ja pobijedio i sjeo sa svojim Ocem na njegovo prijestolje. Tko ima uho, neka čuje što Duh govori crkvama. Otkrivenje 3:14–22.

Vjerni Svjedok utvrđuje da će, ako bi tko „čuo” njegov glas, on ući i „večerati s njim”. Kad bi Laodiceja otvorila vrata, Krist bi ušao i večerao s njima. Ako se Kristu dopusti da uđe, on donosi poruku, jer simbolika blagovanja predstavlja primanje poruke. Poruka se može općenito označiti jednostavno kao laodicejska poruka, ali to je plitko razmatranje onoga što predstavlja poruka koju on nudi. Godine 1856. Hiram Edson iznio je niz od osam članaka koji su sadržavali proročku obavijest što proširuje razumijevanje samoga prvog „vremenskog proročanstva” koje su Božji anđeli naveli Williama Millera da prepozna i objavi. U tih osam članaka Edson ispravno prepozna je šezdeset i pet godina iz Izaije 7.

Početak Millerova djela bilo je otkriće sedam vremena, a sedam godina prije nego što je pokret nazvan po njegovoj službi trebao završiti, dublje je otkrivenje upravo toga proročanstva bilo ponuđeno milleritskom adventizmu. Bilo je ponuđeno iste godine kada su nadahnućem bili označeni kao Laodikejci. Proročki, dvije tisuće petsto dvadeset dana kasnije, 1863. godine, odbačeno je Millerovo prvo otkriće proročkog vremena. Poruka Laodikeji za adventni pokret stigla

je 1856. godine, i Gospodin je osam puta pokucao na vrata, s osam članaka, da vidi može li naći ulaz. Na završetku pokreta, Vjerni Svjedok želio je večerati zajedno sa svojim narodom blagujući upravo prvu poruku o vremenu s početka pokreta. Njegov je narod odbio jesti, i sedam godina, ili dvije tisuće petsto dvadeset proročkih dana, kasnije, njegov je narod zatvorio vrata koja su bila otvorena ključem Davidovim što je bio stavljen u ruku Williama Millera. Vratili su se starom samarijskom proroku koji ih je hranio lažju, zapečativši svoju sudbinu da umru između magarca i lava.

Godine 1856. protestantski rog nalazio se u krizi doline viđenja, jer gdje nema viđenja, narod propada. Godine 1856. republikanski rog također je bio u krizi.

Godina 1856. označila je nastavak nasilnog sukoba poznatog kao Krvavi Kansas, pogranični rat Kansasa i Missourija. Borba se vodila oko pitanja hoće li Kansas ući u Uniju kao slobodna država ili kao robovlasnička država. Sukob je uključivao nasilne okršaje između doseljenika koji su podupirali ropstvo i onih koji su mu se protivili.

Dana 22. svibnja 1856. u dvorani Senata Sjedinjenih Država također se dogodio nasilan incident, kada je kongresnik Preston Brooks, zagovornik ropstva iz Južne Karoline, brutalno napao senatora Charlesa Sumnera iz Massachusettsa svojim štapom. Sumner je održao govor protiv ropstva pod naslovom *The Crime Against Kansas*, koji je duboko uvrijedio Brooksa. Taj je incident premlaćivanja štapom istaknuo rastuće napetosti između Sjevera i Juga oko pitanja ropstva.

Godine 1856. osnovana je Republikanska stranka kao odgovor na politička previranja izazvana Zakonom Kansas–Nebraska, donesenim 1854., koji je potaknuo sve veće protivljenje širenju ropstva na nova područja. Prva nacionalna konvencija stranke održana je u Philadelphiji, a John C. Fremont izabran je za njihova prvoga predsjedničkog kandidata na izborima 1856. godine.

Zakon o Kansasu i Nebraski ustrojio je teritorije Kansasa i Nebraske te dopustio naseljenicima na tim teritorijima da odluče hoće li dopustiti ropstvo unutar svojih granica. Taj koncept, poznat kao „narodni suverenitet”, zapravo je opozvao Kompromis iz Missourija iz 1820., koji je zabranjivao ropstvo sjeverno od paralele 36°30’ na Teritoriju Louisiane. Taj je zakon imao dubok utjecaj na pitanje ropstva na teritorijima. Ponovno je raspirio sekcijske napetosti jer je otvorio mogućnost da se ropstvo proširi na područja koja su se prethodno smatrala slobodnim tлом, kao što je Kansas. Donošenje Zakona o Kansasu i Nebraski dovelo je do navale pristaša ropstva i protivnika ropstva na Teritorij Kansasa, pri čemu se svaka strana nadala utjecati na ishod glasovanja o narodnom suverenitetu. To nadmetanje za nadzor nad teritorijem dovelo je do nasilnih sukoba i razdoblja bezakonja poznatog kao Krvavi Kansas 1856. godine.

Predsjednički izbori 1856. godine bili su značajan politički događaj. Na njima se vodila utrka između trojice kandidata: demokrata Jamesa Buchanana, republikanca Johna C. Fremonta i bivšega predsjednika Millarda Fillmorea iz Američke stranke. James Buchanan pobijedio je na izborima i postao 15. predsjednik Sjedinjenih Američkih Država.

Predsjedništvo Jamesa Buchanana ponajprije je poznato po neuspjehu da djelotvorno odgovori na rastuće napetosti i podjele između Sjevera i Juga, što je na koncu kulminiralo izbijanjem

Američkoga građanskog rata nedugo nakon što je napustio dužnost. Njegovo se predsjedništvo često smatra jednim od najmanje uspješnih u američkoj povijesti, zbog tih znatnih neuspjeha u vodstvu i upravljanju krizom.

Zloglasna odluka u slučaju Dred Scott iz 1857. proglasila je da robovi, bilo porobljeni bilo slobodni, nisu građani i da ne mogu podizati tužbe pred saveznim sudovima. Također je proglasila da Kongres ne može spriječiti ropstvo na teritorijima Sjedinjenih Država. Demokrat Buchanan javno je podupro odluku u slučaju Dred Scott, koja je bila u korist ropstva.

Ne samo da je proropskovlasničko stajalište demokrata Buchanana dopustilo da napetosti eskaliraju u Građanski rat, nego je njegova nesposobnost upravljanja gospodarstvom zemlje dovela i do Panike 1857., koja je bila jedna od najvećih gospodarskih kriza u američkoj povijesti prije Velike depresije. Panika 1857. rezultirala je teškom gospodarskom depresijom koja je trajala nekoliko godina. Poduzeća i banke zatvarali su se, nezaposlenost je porasla, a burza je pala.

Tijekom Buchananova predsjedništva južne su države započele svoj proces odcjepljenja od Unije te su se odvojile kao odgovor na izbor republikanca Abrahama Lincolna 1860. godine. Buchanan je prema krizi odcjepljenja zauzeo pasivan pristup, tvrdeći da savezna vlada nema ovlast silom spriječiti odcjepljenje. Taj nedostatak odlučnog djelovanja omogućio je pokretu za odcjepljenje da dobije na zamahu. Njegov nedostatak snažnog vodstva i njegova nevoljkost da poduzme odlučne mjere kako bi se suočio s krizom odcjepljenja pridonijeli su shvaćanju Juga da može napustiti Uniju a da se ne suoči s vojnim otporom.

Godine 1860. izabran je Abraham Lincoln, prvi republikanski predsjednik. Dana 1. siječnja 1863. predsjednik Lincoln potpisao je i izdao konačnu Proklamaciju o emancipaciji, kojom je proglašeno da svi porobljeni ljudi na području pod nadzorom Konfederacije imaju biti oslobođeni. Ta je izvršna naredba imala znatan utjecaj na Građanski rat, jer je sukob pretvorila u borbu ne samo za očuvanje Unije, nego i za ukidanje ropstva. Proklamacija o emancipaciji nije odmah oslobodila sve porobljene osobe. Primjenjivala se osobito na područje pod nadzorom Konfederacije, gdje je Unija imala ograničenu vlast. Kako su snage Unije napredovale i preuzimale nadzor nad područjem Konfederacije, proklamacija se provodila, a porobljeni ljudi na tim područjima bili su oslobođani. Proklamacija o emancipaciji bila je presudan korak prema konačnom ukidanju ropstva u Sjedinjenim Američkim Državama i utrla je put donošenju Trinaestoga amandmana na Ustav Sjedinjenih Američkih Država, koji je usvojen i ratificiran 6. prosinca 1865.

Republikanski rog od 1850-ih nadalje nalazio se u krizi pitanja ropstva. Dvije glavne podjele u zemlji bile su predstavljene dvjema glavnim strujama političke misli. Proces razdvajanja započeo je 1856. godine kada su se skupine protiv ropstva i za ropstvo preselile na područje Kansasa u nastojanju da održe svoja stajališta o ropstvu, upravo u vrijeme kada se Filadelfija odvajala od Laodiceje. Demokrati su bili za ropstvo, a republikanci protiv ropstva.

Godine 1856. Krvavi Kansas predstavljao je mikrokozmos nadolazećega rata. Te je godine demokrat sklon ropstvu bio izabran za poglavara republikanskoga roga, a njegovo neučinkovito vodstvo postalo je simbolom neučinkovita predsjedništva, sve do ovih nedavnih posljednjih dana. Prethodio je prvomu republikanskom predsjedniku koji je bio prisiljen raščistiti nered što ga je za

sobom ostavilo Buchananovo predsjedništvo.

Do 1863. godine republikanski rog donio je najznačajniju izvršnu naredbu u povijesti zemaljske zvijeri iz trinaestog poglavlja Otkrivenja. Ta se izvršna naredba odnosila na ropstvo. Jedan odlomak proglasa glasi: „Da će prvoga dana siječnja, godine Gospodnje tisuću osamsto šezdeset i treće, sve osobe koje se drže kao robovi unutar bilo koje države ili određenoga dijela države, čiji će narod tada biti u pobuni protiv Sjedinjenih Država, tada, od tada nadalje i zauvijek biti slobodne; i Izvršna vlada Sjedinjenih Država, uključujući njezinu vojnu i pomorsku vlast, priznat će i održavati slobodu takvih osoba te neće poduzeti nikakav čin ili čine kako bi suzbila takve osobe, ili bilo koju od njih, u bilo kakvim nastojanjima koja bi mogle poduzeti za svoju stvarnu slobodu.” Premda je rješenje problema ropstva u toj točki povijesno bilo nepotpuno, bit Ustava prepoznaje se kada je Lincoln napisao: „sve osobe koje se drže kao robovi unutar bilo koje države ... tada, od tada nadalje i zauvijek bit će slobodne.”

Lincoln se vraćao temeljnom načelu izraženom u Ustavu, koje utvrđuje da su „svi ljudi stvoreni jednaki“. Lincoln se vraćao temeljnim istinama upravo u isto vrijeme kada je protestantski rog odbacivao svoje temeljno proročanstvo, to jest proročanstvo o ropstvu. Stoga je upravo u vrijeme kada je republikanski rog donosio svoju najznačajniju „izvršnu naredbu“ u povijesti glede ropstva, protestantski rog donio najznačajniju izvršnu naredbu u svojoj proročkoj povijesti glede proročanstva o ropstvu, predstavljenog Mojsijevom zakletvom i prokletstvom. Republikanski rog izabrao je vratiti se temeljima, a protestantski rog izabrao je odbaciti svoj temelj i vratiti se onima kojima mu je bilo naloženo da se nikada ne vraća.

Godine 1863. republikanski je rog bio podijeljen na dva tabora, kao što je kraljevstvo drevnoga Izraela bilo podijeljeno u vrijeme Jeroboama i Roboama. Godine 1863. protestantski je rog postao pravno povezan s republikanskim rogom, kako je prikazano Jeroboamovim dvama žrtvenicima u Betelu i Danu. Ta se dva roga kroz povijest kreću usporedno jedan s drugim, a povijest 1863. godine osobito predstavlja povijest posljednjih dana.

Mileritska povijest ponavlja se u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće uz nekoliko proročkih ograda. Jedna od tih ograda jest da je ciljano slušateljstvo u mileritskoj povijesti najprije bilo ono izvan pokreta, a potom sam pokret. U pokretu sto četrdeset i četiri tisuće dva glasa iz Otkrivenja osamnaest prepoznaju dvije ciljane skupine, ali te su skupine obrnute u odnosu na mileritsku povijest. Prva je ciljana skupina Božji narod, a drugi je glas upućen Božjem drugom stadu, koje je još uvijek u Babilonu.

Još jedna proročka napomena jest da, premda obje povijesti prelaze iz jedne crkve u drugu, mileriti su prešli iz Filadelfije u Laodiceju, a silni pokret trećega anđela prelazi iz Laodiceje u Filadelfiju. To pokazuje da su mileriti prešli iz šeste u sedmu crkvu, a sto četrdeset i četiri tisuće prelaze iz sedme crkve u osmu crkvu, koja je od sedam.

Republikanski rog započeo je svoje kretanje od naroda za ropstvo prema narodu protiv ropstva u povijesti oko 1863. godine. Kriza te povijesti uspostavila je dvije političke stranke koje su isti protivnici u ovim „posljednjim danima“. Kao što je prvi republikanski predsjednik iz te povijesti bio ubijen samo nekoliko dana nakon što je rat završio, tako je i posljednji republikanski

predsjednik bio simbolično ubijen i ostavljen na ulici kao mrtav dok se svijet radovao. Bio je ubijen ne samo nekoliko dana nakon završetka Građanskoga rata, nego neposredno prije početka konačnoga građanskog rata.

Prvom republikanskom predsjedniku prethodio je najneučinkovitiji predsjednik u američkoj povijesti, a i posljednjem republikanskom predsjedniku prethodit će isti takav. Neučinkovitost demokratskog predsjednika koji je prethodio prvom republikanskom predsjedniku ubrzala je krizu koja se razvila u građanski rat, a ista se neučinkovitost sada ponovno očituje. Demokratski predsjednik koji prethodi posljednjem republikanskom predsjedniku upravljao je gospodarstvom na takav način da je to proizvelo najveći gospodarski slom u američkoj povijesti do toga vremena. Dva roga teku usporedno sve do nedjeljnog zakona. Godine 1863. započeo je prvi naraštaj obaju rogova, a kod obaju rogova četvrti i posljednji naraštaj bit će okrenut prema istoku i klanjat će se suncu.

Ilijinu poruku uvijek prate Božji sudovi koji potvrđuju poruku upozorenja. Društvo svijeta sada živi kao ljudi prije potopa. Oni jedu, piju i očekuju da će globalistički tehnološki divovi riješiti svaki problem koji bi se mogao pojaviti. Božja Riječ pokazuje da se svijet sada nalazi na rubu goleme krize.

„Što je s noći? Razabirem li značenje ovih poruka? Razumijem li mjesto koje one zauzimaju u završnom djelu velikoga obnoviteljskog sustava? Jesam li toliko upoznat sa ‘sigurnom proročkom riječju’ da mogu u događajima koji se zbivaju oko mene vidjeti jasan dokaz da je Kralj koji dolazi već pred vratima? Osjećam li odgovornost koja počiva na meni, s obzirom na svjetlo koje mi je Bog dao? Koristim li svaki talent koji mi je povjeren kao njegovu upravitelju, u dobro usmjerenom nastojanju da spasavam one koji propadaju? Ili sam mlak i ravnodušan, djelomično pomiješan sa zlim svijetom, služeći se sredstvima i sposobnostima koje mi je Bog dao ponajviše za ugađanje sebi, mareći više za vlastitu lagodnost i udobnost nego za napredak njegove stvari? Utvrđujem li svojim životnim putem ‘uvjerenje koje sve više uzima maha u svijetu da adventisti sedmoga dana daju neodređen glas trube i da slijede put svjetovnjaka’?“

„Čujemo korake Boga koji se približava da kazni svijet zbog njihove bezakonosti. Kraj vremena nam je sasvim blizu. Stanovnici svijeta vežu se u snopove da budu spaljeni. Hoćete li i vi biti svezani zajedno s kukoljem? Shvaćate li da svake godine tisuće i tisuće i deset tisuća puta deset tisuća duša propadaju, umirući u svojim grijesima? Pošasti i sudovi Božji već obavljaju svoje djelo, a duše odlaze u propast jer svjetlo istine nije obasjalo njihovu stazu.“
General Conference Daily Bulletin, 1. travnja 1897.

Dušom svojom čeznuo sam za tobom u noći; doista, duhom svojim u sebi tražit ću te rano: jer kad su tvoji sudovi na zemlji, stanovnici svijeta uče se pravednosti. Izaija 26,9.